

(המשך מעמוד 7)

דרכי חיים

כומר ומים קדושים

סרגיי קוסביצקי, המנצח המנוח, שכח כי עליו לערוך פרמליות איוז שהיא בחייו: אין דתו של אדם אלא ענינו הפרי...

אלה שסרגיי קוסביצקי, שהמיר את דתו לפני הרבה שנים למען הקאריירה המוסיקלית הגדולה שלו, שכח, מקץ שנים רבות, לסדר את הפרמליות הזאת, כאשר לא היה לה עוד כל טעם...

לרבים מבין מעריציו בארץ תהיה זו אכזבה, שסרגיי קוסביצקי, שחזר לעמו, לא היה אלא מומר. אך קוסביצקי עצמו, לא החשיב ביותר את הדברים החיצוניים...

לכטים טרופיים

דורותי גראהם היא רקדנית כושית, מבנות הלהקה טרופיקאנה. הגיל 20. אמנון מגן הוא נהג שנולד בעדן, עלה

אמנון מגן ודורותי גראהם הצבע אינו מונע

לארץ בהיותו בן 10. אחרי שהשתחרר מן הצבא (לפני כן שרת בצבא הבריטי ובאצ"ל) קיבל מספר ירוק, חיכה למותית מאמריקה, עזר בינתיים ליוקי הקוסם. הגיל 25.

כשנפגשו דורותי ואמנון, לפני חודש, נכחה דורותי לדעת שצבע עורו של אמנון אינו בהיר בהרבה מצבע עורה החום, אף כי אמנון הוא בן הגזע הלבן...

טה השמועה (וגם הגיעה לאחד העתונים) כי אמנון ודורותי עומדים להתחתן, לכש תחזור דורותי לארץ.

אמנון לא אישר, לא הכחיש. אולם הוא "התלבט". אם יעלה על לבו לשאת את דורותי, ואם תאות דורותי להנשא לו, מה יגיד הציבור? איך יתיחסו השכנים אל האשה הכושית?

בריאות

שקט ברחוב בלפור

הנימוק הטוב ביותר שיכול ישראל רוקח, ראש העיר תל אביב, להביא להצדקת הכרזתו על הקניה בשוק השחור הוא: הקמת בית החולים לילודות בקריה, העומד להפתח בהחלת השבוע הבא.

כנגד נימוק זה לא יוכלו לטעון אף אלה המתנגדים להשקפה על אמצעים המקדשים את המטרה, הגם שקשה לקבוע כמה "סחורה שחורה" היצקה בן בתלי הבית הנאה שנשתיים זה עתה.

בית החולים לילודות עומד לפתור את אחת הבעיות החמורות ביותר של האישי פוז בתל אביב: בעיית היולדות. אם כי אין בו משום פתרון סופי, הרי יקל בהרבה על הצפיפות במחלקות אלה של בית החולים העירוני ברחוב בלפור.

עוד לפני כמה שנים הוחלט להקים בית חולים עירוני גדול בתל אביב. התכנית הושלמה לבית בן 12 קומות ובו למעלה מ-7000 מיטות, שש מעליות, ציוד מודרני. בקיצור: בית החולים המודרני ביותר בארץ. אולם כל אלה נשארו על הנייר ורק עתה החלו ביציקת יסודות לחלק מהתכנית הזאת, שצריכה היתה לעלות בזמנה כמיליון לירות. כפרם ניג' שו לתכנית הגדולה השלימו את בנין בית החולים לילודות ובו 150 היולדות בשבוע הבא תועברנה 150 היולדות מרחוב בלפור לבית החולים בקריה. כך יתפנה מקום בבית החולים הישן לחולים אחרים. בית החולים החוזי, (הראשון שהוקם בתל אביב בשלש השנים האחרונות), מצויד בכל הדרוש: יש בו שני חדרי ניתוח, חדרי לידה מוגדלים וכל היתרונות של בית חולים מודרני. נוסף על כל אלה עוד יתרון: סולותיהן של הנשים, בחבלי לידתן, לא יישמע בלילות ברחוב בלפור והסביבה.

ים

היתר בלי יציאה

"האם נרד בקפריסין?" שאלו בשמחה 450 הטיילים, שנרשמו לטיול ימי על סיפון א/ק גליזה, כשהופיעו ברציף נמל חיפה. התשובה היתה: לא. כי כאשר פקידי משרד העליה גילו במודעות חברת פרוט שהיא שכרה את אניות שהם לארץ גן טיולים לקפריסין (8 ל"י מחלקה שלישיית, 25 ל"י מחלקה ראשונה), חשבון בלבם: מדוע לא תרויח המדינה? פיש פשו, אך לא מצאו על מה להטיל מס, עד שעלה בלבם רעיון גאוני: נכריה אותם לקבל היתר-יציאה, לשלם לירה אחת מס היתר.

המס לא היה חוקי, אורח ישראלי ה' מפליג על סיפון אניה ישראלית לחופי קפריסין (מבלי לרדת באי) אינו יוצא את גבול ישראל. האניה היא שטח ישראלי, חלק של מדינת ישראל. חז' אלא שלחברה לא היתה שהות להתוכה. היא שילמה לממשלה 450 ל"י. התוצאה: כשבא, כעבור שבוע, צורר שני של טיילים, נודע להם כי קו הנסיעה שונה. במקום לנסוע עד למול חופי קפריסין, לתת לנסועים את ההרגשה שיצאו מן המחנה הימימי, נעה האניה לאורך חופי ישראל, הרחיקה את נוסעיה רק מספר קילומטרים ממשרדיהם.

צבא

התקציב לא הרשה

כל יחידה עתודאית עלולה לצאת ביום מן הימים למערכה באותו הרכב בו היא מתאמת, מבלי יחד את חודש השירות השנתי. חטיבות שונות החליטו כי החודש ה' אחד אינו מספיק ליצירת האחירה המתאימה, כדי שכל אדם יחוש אחריות לחי' חביו ובסחוננו. לעתים קרובות נמצאים האנשים במצב

רוח של תסיסה, התרגונו: התחשבות בלתי מספקת בנורמים משפחתיים, עס' קים שנסגרו או חסרים טיפול בהעדרו של בעלה הבית.

על מנת לחזק את המוראל, לתת לאנשי שים אפשרות להכיר אחד את רעהו טוב יותר, במדים ושלא במדים, קוראת חטי' בה מסוימת, מדי פעם לאנשיה למסיבות. בהן שוררת רוח שונה מזו שעל מגרש תרגול הסדר.

אחד הגדודים כינס את הסגל הפיקודי לאולם יוצא, הבטיח הספקתם של מש' קאות ומזונן, נגינת תזמורת, תכנית רבת' סעיפים. הסגל הפיקודי הופיע, מלחה נשותיו,

אנחנו מבסוטים מאד!

כאשר אברהם ניניו, שחקן הבימה, הגיע לערב הצגת הבכורה של אנדת הנהר, המחזה אותו ביים, כראשון בחייו, חשב שבכך השיג הישג רב, יוכל לנוח במק' צת מעמלו. עתוני ישראל (לדייק: מבק' ריהם התיאטרליים) סברו אחרת: הם הציפו את ציבור קוראיהם (כולל: אב' רהם ניניו) במאמרי ביקורת על המחזה שבויים בידי צעיר הבימה. עירוני דם חדש: משך חודש ימים הושמעה דעות כל המבקרים, רובם דחו את המחזה הספרדי בכלתי מתאים לבמות הארץ, אך שיבחו את הבמאי הצעיר. מ"י

מסיבת סגל הפיקוד של גרוד עתודות

גם את הטוראים?

עוט המבקרים שללו את גישתו של ניניו, דנו אותו ברותחין. אחר שמבקריו של ידיעות אחרונות (המחזה, אגב, גם סופרו הפוליטי וסופר הכנסת שלו) שיבת את "עירוני דם חדש" דש ללהקה הוותיקה ביותר" נודרו מבקר מעריב, צעיר שהפך מבקר תיאטרלי בחס' די עצמו מאז יצא אורי ("מפנקס הפרמ' יירות") קיסרי לפאריס ופסק בידענות (חסרת בסיס) כי הנסיון לא עלה יפה, כי ההצגה היתה בלתי מגובשת, בלתי משכנעת, חסרת מתח.

עתה התעוררו הקוראים, דלגו על הערכות המחזה עצמו (אחדים העריכוהו כקלוש, אחרים — כנכס יקר), ריכזו את תשומת לבם בביקורת הביום.

רוב העתונים גמרו את ההלל על ביומו של ניניו: "אישור ליכולתם וכשרונם תיהם של הכחות הצעירים", "עבודה נקייה", "ניסוי מוצלח", "בימיו עשוי בטוב טעם", "ניניו לא בייש את מלמדיו", אחדים שילו גחון יותר קריר, מציאותי, כאלכסנדר מנדובסקי: "לא הצטיין במיור חד, אבל עבודה טובה". כאיזה דוידוביץ "לא הצטיינו, אך בלטו ברענונותם, המר' שכת והמקצועיות."

אפרוח רטוביכנפיים: אולם מבקריו של הנכבד בעתוני המדינה מצא לנכון, אחר שהקפיד להסתכסך עם אנשי הבימה (על שלא רצו להושיבו באחת ממועדיותיהם) ולאחר בחצי שעה להצגת הבכורה להפעיל את כל תותחיו הככדים: "בימיו דילטנטי, נעדר המקוריות, נעדר החזון, נעדר הסגנון", אחר גינה את אנשי הבימה שמסרו את ביום הצגה ל"אפרוח (שלא היה סיפק בידו) לייבש את כנפיה". לבסוף גישה המבקר לרכך דבריו — "אכן יש לתת שאנסה לצעירים" אך על במה נסיונית ואין להרשות ביום מחזה על במה רצינית על-ידי "במאי מתחיל". אך לאחר זאת נלכדו מבקרי התיאטרון קוראי-העתונים לחלוטין, לא ידעו לבקוע מי מהמבקרים הגוץ, נטול-פניות. גם ביקורתו הצבראית של מבקר התיאטרון ב"יחזון תפריס שהסתכמה ב"ניניו", אנו מבסוטים ממך!". לא הועילו הרבה ל' הבהרת העניינים.

אך לקוראים הסכימו עם דברי איש חירות שכתב (בהתכונו לבמאי) "לא ידע לתחום בין מציאות ומימיו" בעצבים זאת למבקרים, הרציניים והחובבים גם יחד.

החשש שעלה בלבם של קוראים רבים: המבקרים החתיקים רצו לגלות סליד' ריות לאנשי הבמה החתיקים, עיני הפ' צחת ערכם של הצעירים. כדברי שהקן צעיר: "זקנים מכל המקצועות, הת' אארו!"

ארוטותיו, סתם חברות, נמנע לשאת סמלי זיהוי על השרול, דרגות על הכתף. אך כאשר נשאל אחד המפקדים: "למה לא הומינו גם את הטוראים?" היתה הת' טובה הקצרה: "התקציב לא הרשה".

הארץ

קרחת

ארגון בעלי בתי-החולים לקרח החליט הבוקר להמשיך בייצור (מעריב) יורם זלצברגר, תל-אביב עמנואל כהן, ירושלים יצחק פרדו, תל-אביב חיים קורמיאיר, כפר אתא

האנס הננס

בית הדין העליון זיכה אתמול את חיים אריכה בן 7 שנידון באשמת מע' שה מגונה בבחני בת ה-17 (הצפה).

מרים ארוי, תל-אביב בטוח זה כמות שוקל — שמור על השכל! דאג בעוד מועד לתעודת זהות ממשלתית (הארץ). ברוך גלעד, פתקיתקוה

באין ראוי

המפקח הודה כי הממשלה סירבה ל' הרשות לעצורים להתראות עם העצורים עד לגמר החקירה (חירות).

ממקור מוסמך

הספקת עור סוליות לסנדלרים מת' עכבת מאז חודש אפריל ש.ז. מאת סופר "יו. פי." בחנית קוריאה (ידיעות אחר' רונות).

מנחם פירסמט, ראשון-לציון ישראלי, תל-אביב

התזונה והירות!

הצרכניה בכארצ'ם גשרפה כליל כחור צאה מבערת גפרורים על-ידי עכברים שבאו לכרסם אותם (הבקר).

חיתולים זהלב האם

המעפילים הקטנים אינם מקבלים חמרי גלם (חרות).

לקוד צידיי הפננו?

אורי בנארי, תל-אביב ...מתחיהו אברהמי... נהג במכונית ברחוב בצלאל בירושלים בלי זהירות ופצע את שרה צרפתי מתחת לראויו (הארץ).

הלגיון הצפ

עלום שם, עלום עיר 3 שנים לנפילת ירושלים העתיקה ליד צי אויב (חרות).

שמעון לוי, יפו

אמריקה לאמריקאים!

אדמרל אלזאן קירק, השגריר האמריי קני בארצות הברית, הגיע לכאן הרים ממיקובה.

שישנה פליסר, רמת גן